

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 120.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939708320/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

har et lille Barn, som jeg dengang var, om Forhold og Følelser, der er hendes egne saa modsatte. Jeg kjendte Kjærligheden i dens Gjerninger! jeg følte selv at jeg kunde gaae i Døden for Fader og Helene. Men jeg kunde ikke tænke mig nogen aaden Bevæggrund til Menneskers Handlinger end Kjærlighed eller Had. Saaledes forklarede jeg mig dit Forhold til Moder og Fader – og foragtede dig, fordi du kunde elske *hende*. I forekom mig som to Væsener af samme Natur, og jeg har siden den Tid altid tænkt paa dig med samme Følelse, hvormed jeg tænker paa *hende*.*

«Og hvad tænker du nu?» spurgte Viggo, der forundret havde hørt paa den unge Piges alvorlige og indtrængende Forsvar. Nu kjendte han Brevskriverinden igjen; men hvor forskjellig var ikke hendes Tale, hvis eiendommelige Energie udsprang af en dyb Lidenskabelighed, som *hende* selv ubevidst satte det unge Hjerte i Flamme, fra de skrevne Ord, som kun kunde forstaaes af den, der eengang havde hørt *hende* tale.

«Jeg tænker,» svarede hun langsomt, som om hun hentede hvert Ord i sin Sjæls Dyb, «at du sluttede dig til *hende* fordi du troede hun leed Uret, at du fulgte *hende* af Medlidenhed – men jeg troer *ikke* at du sympathiserede med *hende*.» «Og hvad har saa hurtigt forandret din Mening?» spurgte Viggo, slaaet af Sandheden i denne Bemærkning. Taarerne traadte Minona i Øinene idet hun saae op til ham, og svarede i en bevæget Tone: «Du ligner En, som sympathiserede med alt hvad der er stort og skjønt i Livet! du ligner Fader.»

Viggo hørte *hende* med en forunderlig Bevægelse; han var imod sin Villie rørt over den Følelse, hvormed hun talte, skjøndt han frygtede den Yderlighed hvortil den kunde drive et saa lidenskabeligt Væsen; og han var forvirret over den totale Mangel paa Begreb om Ret og Uret, som sporedes i hendes Anskuelse, skjøndt dette Kjærlighedsafguderie gjorde Indtryk paa hans Phantasie som en Aabenbarelse fra Aandeverdenen.

Endelig svarede han: «Det var ikke godt om Menneskene kun havde de to Bevæggrunde til deres Handlinger: Kjærlighed og Had. Der vilde skee mere ondt end godt i Verden paa den Maade, selv af den Aarsag, der skulde gjælde for den gode. Du glemmer den tredie Bevæggrund, som skal regjere alle de andre: Pligten. Og